

PARAULES DE VIDA

Rei i Servidor de tot el món

Diumente vinent encetarem un Any Litúrgic nou amb el primer dels quatre diumenges d'Advent que ens portaran al Nadal; avui, últim diumenge de l'Any, celebrem la Solemnitat de nostre Senyor Jesucrist, Rei de tot el món: és la manera més justa de posar cloenda a tot un Any Litúrgic. Perquè com resumir en un sol dia tot el que al llarg de l'Any hem celebrat sobretot els Diumenges i Solemnitats? On trobaríem la síntesi de tota la Història de la Salvació, proclamada en la Litúrgia de la Paraula, que en tres cicles ens guia cap a la seva culminació?

La Litúrgia, experiència orant de l'Església universal, instituï la Festa de Crist Rei com a resum perfecte de la fe cristiana. El Prefaci de l'Eucaristia d'avui descriu meravellosament les notes d'aquest Regne singular del qual Crist n'és el Rei. La formulació reial és només una imatge o símbol per expressar veritats profundes de la fe cristiana.

Perquè, com proclamem en el Prefaci de la Misa d'avui, el Regne de Déu és un *Regne universal i etern; Regne de veritat i de vida; Regne de santedat i de gràcia; Regne de justícia, d'amor i de pau.*

Universal perquè, tot i néixer en un lloc i cultura determinats, va destinat a tot el món ultrapassant barreres amb inculturació en totes les cultures de tots els temps; *etern* perquè no només té garantia divina de què perdurarà de generació en generació, sinó que fins i tot arribarà a l'eternitat on esclatarà amb tota la seva resplendor; d'una *veritat* no especulativa i purament teòrica sinó destinada a la *vida* de manera que els qui

escolten la seva Paraula és per a viure-la i en la mesura que la viuen la van entenent millor; *de santedat* que és la semblança creixent amb Jesús i *de gràcia* que és l'amor gratuït de Déu, actuant en nosaltres sobretot pels sagraments; *de justícia* que és el gran Projecte Salvador del Pare Déu

per a tots els seus fills, expressat en l'ideal de les Benaurances; *d'amor* que és la nota distintiva del nostre Déu (1Jn 4,8b) i que Jesús visqué de manera sublim fins a la Creu perquè *ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels qui estima* (Jn 15,13); i *de pau* entesa no com a simple desig o somni sinó com a veritable compromís dels benaurats que viuen com a *constructors de pau* (Mt 5,9).

Crist es veritable Rei de misericòrdia com veiem a l'evangeli d'avui. Mentre un dels malfactors crucificats amb ell l'insulta dient: *No ets el Messies? Salva't a tu mateix i a nosaltres!*, l'altre renya el seu company: *¿Tu que sofreixes la mateixa pena, tampoc no tens temor de Déu?*; per després reconèixer la pròpia culpa: *Nosaltres rebem la pena que mereixen els nostres actes*; i confessar la innocència de Jesús: *Aquest en canvi no ha fet res de mal*; finalment suplicarà: *Jesús, recorda't de mi quan arribis al teu Regne*. La súplica del «bon malfactor» és de gran simplicitat i profunda confiança: s'adreça a *Jesús*, (sense títol de *Mestre* o *Senyor*) i rep la gran Promesa del Rei i Servidor de tot el món: *Avui seràs amb mi al Paradís*.

Celebrem la reialesa de Jesús que *no és d'aquest món* (Jn 18,36) perquè no segueix els seus esquemes; però, com a deixebles seus, siguem amb Ell constructors d'aquest Regne singular en el nostre món i circumstàncies, convençuts de què *tots combatran contra l'Anyell però l'Anyell els vencerà perquè és Senyor de senyors i Rei de reis* (Ap 17,14).

José Luis Arín Roig
Vicari general

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La humilitat ontològica

La vulnerabilitat és la condició d'obertura a la realitat, de l'estimació i l'aferrament a les coses i, principalment, a les persones. És la possibilitat de sentir el dolor de l'absència, l'afany de realitzar possibilitats que, en la mesura en què acaben en exclusió, fracàs o pèrdua, fereixen. És immoral evitar la vulnerabilitat a qualsevol preu, com també ho és el deseiement, la propensió a rrelliscar sobre la realitat, a amargar-se darre-

re una cuirassa defensiva que elimina la sensibilitat.

Experimentar les ferides i sentir-les vivament no comporta, necessàriament, ser vençut per elles. Com en l'atzar, que també amb freqüència fereix, la vida les incorpora i es fa una amb elles, incloent-les en la seva textura. Poden constituir un ingredient important de la seva riquesa, a darrera hora, de les seves possibilitats.

L'ésser humà és vulnerable i ho sap, pot comptar les seves ferides i, per això, narrar-les, posseir-les; no pot perdre-les. Però com sempre es narra des del futur, encara que el contingut d'allò narrat sigui pretèrit, en ell es pot trobar la força per a superar les ferides i continuar, amb elles, el projecte en què consisteix.

(...)

La vulnerabilitat s'expressa de múltiples modes. Des del dolor físic fins

a la crisi de fe, passant per la incomprensió i el desamor. La fragilitat de l'ésser humà adquireix distintes epifanies. Negar-se a reconèixer aquestes manifestacions només pot obeir a un exercici d'obcecació i de ceguesa.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

Fragment de «La filosofia com a cura de l'ànima i cura del món».
Discurs d'ingrés en la Reial Acadèmia de Doctors (2014)

PALABRAS DE VIDA

Rey y Servidor de todo el mundo

El próximo domingo comenzaremos un Año Litúrgico nuevo con el primero de los cuatro domingos de Adviento que nos llevarán a la Navidad; hoy, último domingo del Año, celebramos la *Solemnidad de nuestro Señor Jesucristo, Rey de todo el mundo*: es la manera más justa de concluir todo un Año Litúrgico. Porque, ¿cómo resumir en un solo día todo lo que a lo largo del Año hemos celebrado sobre todo los Domingos y Solemnidades? ¿Dónde encontraríamos la síntesis de toda la Historia de la Salvación, proclamada en la Liturgia de la Palabra, que en tres ciclos nos guía hacia su culminación?

La Liturgia, experiencia orante de la Iglesia universal, instituyó la Fiesta de Cristo Rey como resumen perfecto de la fe cristiana. El Prefacio de la Eucaristía de hoy describe maravillosamente las notas de este Reino singular del cual Cristo es el Rey. La formulación real es solo una imagen o símbolo para expresar verdades profundas de la fe cristiana.

Porque, como proclamamos en el Prefacio de la Misa de hoy, el Reino de Dios es un *Reino universal y eterno; Reino de verdad y de vida; Reino de santidad y de gracia; Reino de justicia, de amor y de paz*.

Universal porque, a pesar de nacer en un lugar y cultura determinados, va destinado en todo el mundo ultrapasando barreras con la inculcación en todas las culturas de todos los tiempos; *eterno* porque no solo tiene garantía divina de que perdurará de generación en generación, sino que incluso llegará a la eternidad donde estallará con todo su resplandor; de una *verdad* no especulativa y puramente teórica sino destinada a la *vida* de modo que quienes escuchan su Palabra es para vivirla y en la medida en que la viven la van entendiendo mejor; de *santidad* que es la semblanza creciente con Jesús y de *gracia* que es el amor gratuito de Dios, actuando en nosotros sobre todo por los sacramentos; de *justicia* que es el gran Proyecto Salvador del Padre Dios para todos sus hijos, expresado en el ideal de las Bienaventuranzas; de *amor* que es la nota distintiva de nuestro Dios (1Jn 4,8b) y que Jesús vivió de manera sublime hasta la Cruz porque *nadie tiene amor más grande que el que da la vida por sus amigos* (Jn 15,13); y de *paz* entendida no como simple deseo o sueño sino como verdadero compromiso de los *bienaventurados que trabajan por la paz* (Mt 5,9).

Cristo es verdadero Rey de misericordia como vemos en el evangelio de hoy. Mientras uno de los malhechores crucificados con él lo insulta diciendo: *¿No eres tú el Mesías? Sálvate a ti mismo y a nosotros, el otro riñe a su compañero: ¿Ni siquiera temas tú a Dios, estando en la misma condena?*, por después reconocer la propia culpa: *Nosotros, en verdad, lo estamos justamente, porque recibimos el justo pago de lo que hicimos*; y confesar la inocencia de Jesús: *en cambio, este no ha hecho nada malo*; finalmente suplicará: *Jesús, acuérdate de mí cuando llegues a tu reino*. La súplica del «buen ladrón» es de gran simplicidad y profunda confianza: se dirige a Jesús, (sin título de *Maestro* o *Señor*) y recibe la gran Promesa del Rey y Servidor de todo el mundo: *En verdad te digo, hoy estarás conmigo en el paraíso*.

Celebramos la realeza de Jesús que *no es de este mundo* (Jn 18,36) porque no sigue sus esquemas; pero, como discípulos suyos, seamos con Él constructores de este Reino singular en nuestro mundo y circunstancias, convencidos de que *combatirán contra el Cordero, pero el Cordero los vencerá, porque es Señor de señores y Rey de reyes* (Ap 17,14).

José Luis Arín Roig
Vicario general

Jornades de Formació Permanent del Clergat

Presidides pel Sr. Bisbe i organitzades per la Delegació del Clergat, el dilluns 26 i dimarts 27 han tingut lloc al Seminari les Jornades de setembre de Formació Permanent amb assistència de la majoria dels preveres. El conferenciant ha estat el catedràtic de la Universitat Pontifícia de Sala-

manca i rector del Seminari d'Àvila, Rvdo. Gaspar Hernández, que ha presentat brillantment el tema tan actual de «Condicionaments i condicions actuals per l'exercici del ministeri apostòlic».

Basant-se magistralment en el Pla de Formació Sacerdotal de la Congregació Romana per al Cler-

gat i també d'una manera especial en les profundes homilies del papa Francesc a les misses crismals del seu pontificat, el ponent exposava i explicava els condicionaments de la situació actual, a la vegada que subratllava les pistes de les quatre proximitats que han d'enfortir l'exercici del ministeri sacerdotal: propers a Déu, font constitutiva de la nostra identitat; propers al Bisbe, amb els vincles de l'obediència i l'escolta; propers entre nosaltres, amb la germanor presbiteral; i propers al Poble de Déu, al qual pertanyem radicalment.

José Luis Arín Roig
Vicari general

La Residència diocesana d'ancians celebra Sant Miquel Arcàngel

El nostre bisbe Enrique presidí l'eucaristia d'acció de gràcies a la capella de la residència, amb motiu de la celebració del patró de la Casa, sant Miquel Arcàngel. El Sr. Bisbe, en la seva homilia, recordà aquests dos anys passats de pandèmia covid-19, i agrai el treball i l'esforç realitzat pels treballadors de la Casa, així com la confiança i comprensió de les famílies en aquests mesos de dificultats pels que han passat els nostres residents.

Més tard en l'acte de recepció als convidats, autoritats, familiars i voluntaris de la residència, el president del Patronat Mn. Víctor Cardona pronuncià unes emocionades paraules tot recordant els greus moments i les situacions que varen tenir que passar els nostres residents i tots els professionals que hi treballen. Pel que respecta a la Sra. Alcaldessa, ens adreçà unes paraules de reconeixement i d'agraïment.

La festa coincideix amb la celebració del Dia Internacional de la Gent Gran. En aquest sentit, des del sector es continua treballant per acabar amb el dèficit de finançament crònic que pateixen les residèn-

cies i que l'Administració hauria d'eliminar. Mn. Cardona recordà que, malgrat les dificultats, s'han portat a terme una sèrie de millores a la residència i n'anuncià de noves, ja previstes. Després de tres anys sense poder-la celebrar amb normalitat, volem donar les gràcies a tots els que ens vàreu acompanyar en una diada tan important.

Tortosa, 29 de setembre de 2022
Festivitat de Sant Miquel Arcàngel

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

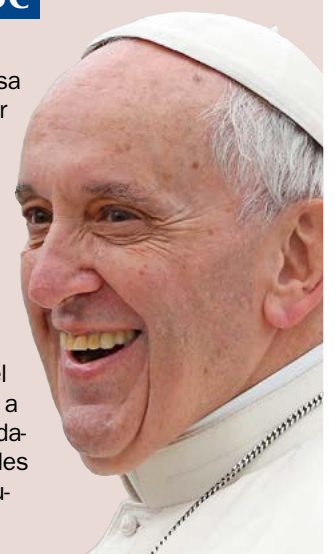
@Pontifex_es: «La fe de Maria és una fe profètica. Amb la seva vida, Maria és profecia de l'obra de Déu en la història, del seu obrar

misericordiós que dona la volta a la lògica del món elevant els humils i derrocant els superbs (Lc 1,52)» (31 de maig).

@Pontifex_es: «Avui elevem a tu els nostres cors, Reina de la Pau: intercedeix per nosaltres davant el teu Fill, reconcilia els cors plens de violència i de venjança, que regni la teva pau duradora sobre tota la terra» (31 de maig).

@Pontifex_es: «Els ancians, a causa de la seva feblesa, poden ensenyar els qui viuen altres edats de la vida que tots necessitem abandonar-nos al Senyor, invocar la seva ajuda. Perquè Déu és sempre la nostra esperança i el nostre suport» (1 de juny).

@Pontifex_es: «En tot procés educatiu hem de posar sempre en el centre a les persones i dirigir-nos a l'essencial. Tota la resta és secundari, però no deixem mai de costat les nostres arrels i l'esperança del futur» (1 de juny).

La Delegació diocesana de Missions celebrà la primera reunió del curs

El diumenge, dia 2 d'octubre, es reuní a la Parròquia l'Assumpció de Maria de Gandesa, la Delegació diocesana de Missions. A les 12.30 h vam participar de l'Eucaristia celebrada pel seu rector, Mn. David Arasa.

Mn. David ens digué en l'homília, entre altres coses, que els apòstols digueren al Senyor: «Doneu-nos fe». Però, som conscients que en la nostra vida ens falta moltes vegades la fe? També hi ha personatges al llarg de la història que han experimentat la manca de fe, entre els quals tenim a sant Joan de la Creu, qui en algunes ocasions pensava que Déu l'havia abandonat. Però sabem que no ens abandona mai i en els moments de pregària ens trobem amb el Senyor.

Tot seguit, el rector cedí la paraula a Mònica Redón de Benicarló, una lai-

ca missionera qui va anar durant un temps a l'Equador, en nom de la nostra diòcesi. Comunicà que aquest any farem «L'animació missionera» a l'arxiprestat de la Terra Alta.

En finalitzar, els membres de la Delegació de Missions vam compartir un dinar de germanor i, a continuació, de nou a la parròquia per celebrar la reunió d'inici de curs presidida pel nostre delegat, Mn. Antoni Borràs. Es van comentar tots els temes de l'ordre del dia, entre els quals cal destacar els actes i activitats del calendari del nou curs.

Amb el nostre agraïment a la Parròquia l'Assumpció de Maria de Gandesa i al seu rector, Mn. David Arasa, ens vam acomiadar fins a la celebració de l'SCAM el mes de març.

Delegació de Missions

Romería benicarlanda 2022 a la Font de la Salut

Qué día más hermoso! Acompañó todo. El clima, la alegría de los romeros satisfechos por llegar después de sus tres horas de andadura, la buena olleta benicarlanda organizada por la Peña Setrill, el rosario en los alrededores del santuario, la santa misa oficiada por Mn. Carlos, la música sentida de los animosos músicos, las tertulias animadas en los grupos festivos donde se juntan generaciones diferentes... Y todo para todos: para los presentes y ausentes, los vivos y los difuntos, los sanos y los enfermos.

La romería es un camino universal que conecta estados de ánimo, tiempos presentes-pasados-futuros que encuentran el tiempo fundante. En él cabemos todos. A los pies de la Virgen de la Salud se depositan flores, oraciones, palabras, cantos, promesas, sonidos, arte, besos, devoción, piedad. Es la unión del Benicarló de los antepasados y presentes con la marca y proyección de futuro, el de la eter-

nidad. La romería es camino de ensamblajes de los diversos caracteres de las personas. Y es también la recepción y aumento de la fe que borda egoísmos con amor, malos ratos con la tranquilidad de que todo tiene su sentido. La romería es el camino que abre siempre nuevos horizontes a esos estados de tristeza que comen, recomen y reconcomen a las personas.

La romería es compromiso fiel y detallado con nuestros antepasados que hicieron esta promesa de acudir a su santuario el primer domingo de octubre.

¡Qué hermosa ha sido esta romería a la Font de la Salut! En ella ha brotado la admiración y acciones de gracias a todos quienes están manteniendo, con su esfuerzo altruista y generoso, el nivel óptimo de cada uno de los aspectos de la romería.

Manel Ferrer

AGENDA

Diumenge 27, Catedral, a les 17.30 h, Eucaristia de comiat de Mons. Enriquer Benavent com a bisbe de Tortosa.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

21. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Ap 14,1-3.4b-5 / Sl 23 / Lc 21,1-4]. Presentació de santa Maria, vg., al temple; sant Gelasi I, papa (africà, 492-496); sants Honori, Eutiqui i Esteve, mrs.

22. ■ Dimarts [Ap 14,14-19 / Sl 95 / Lc 21,5-11]. Santa Cecília (o Cília), vg. i mr. romana (s. III), patrona de la música (cantaires, músics i instrumentalistes); sants Filemó i Àpia, esposos, deixebles de Pau.

23. ■ Dimecres [Ap 15,1-4 / Sl 97 / Lc 21,12-19]. Sant Climent I, papa

(romà, 88-97) i màrtir; sant Columbà (†615), abat a França i Itàlia, d'origen irlandès; santa Lucrècia, vg. i mr.; beat Miquel-Agustí Pro, prevere jesuïta i mr.

24. ■ Dijous [Ap 18,1-2.21-23;19,1-3.9a / Sl 99 / Lc 21,20-28]. Sant Andreu Dung-Lac, prev., i companys mrs. a Tonquín (Vietnam, s. XVIII-XIX); sant Crisògon, mr. (s. III); santa Fermina, vg. i mr.

25. ■ Divendres [Ap 20,1-4.11-21,2 / Sl 83 / Lc 21,29-33]. Santa Caterina d'Alexandria, vg. i mr., titular del

Monestir del Sinai (s. IX), patrona dels filòsofs; sant Erasme, Erm o Elm, mr.; sant Gonçal, bisbe.

26. ■ Dissabte [Ap 22,1-7 / Sl 94 / Lc 21,34-36]. Sant Silvestre (†1267), abat, fund. de la branca benedictina; sant Leonard de Porto Maurizio, prevere franciscà; sant Joan Berchmans, religiós.

27. ■ Diumenge vinent, I d'Advent (lit. hores: 1a setm.) [Is 2,1-5 / Sl 121 / Rm 13,11-14 / Mt 24,37-44]. Beat Ramon Llull, mr., terciari franciscà, de Mallorca (1232-1316).

Jesucrist, Rei de tot el món (C)

COMENTARI

«Déu ha reconciliat tot l'univers per la sang de la creu de Jesucrist»

La creu és la gran paradoxa de la nostra fe: com pot ser que un condemnat a mort, un fracassat (aparentment) sigui el Salvador del món? Però aquesta és la nostra fe. Veiem a l'evangeli com els sacerdots i els soldats es burlaven de Jesús: *Si ets el rei dels jueus, salva't tu mateix. Tanmateix el rètol era clar: «El rei dels jueus».* I és que realment Jesús és el rei no solament dels jueus sinó de tot el món. El que passa és que el seu regne no és d'aquest món, no actua d'acord amb els nostres valors. Perquè era realment el rei del món no va baixar de la creu perquè és allí on es realitzava l'obra de la nostra salvació. I ja comença a exercir la seva reialesa amb el lladre que li demana: *Jesús, recordeu-vos de mi, quan arribeu al vostre Regne.* Ha endevinat que el Regne de Jesús no té res a veure amb els poders terrenals, amb els poders de Pilat o de l'emperador romà. I perquè és Rei Jesús li pot prometre: *Avui seràs amb mi al paradís; avui seràs amb mi al meu Regne.* Jesús es mostra segur de l'entrada en el Regne de Déu després de la mort i del poder d'acceptar en aquest Regne els qui creuen en ell. Com una imatge llunyana de Crist Rei tenim l'elecció de David com a rei d'Israel: *El rei David va fer amb ells [els ancians d'Israel] un pacte davant el Senyor i l'ungiren rei d'Israel.* Evidentment Jesús és el rei d'Israel i de tot el món però no a semblança del regne temporal de David. Sant Pau a la segona lectura mostra la profunditat del poder de Jesús: *Ell és imatge del Déu invisible. Déu ha creat totes les coses per ell tant les del cel com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. A nosaltres el Pare ens ha alliberat per entrar en el Regne del seu Fill estimat, ell que és el cap del cos que és l'Església. Déu ha posat la pau en tot el que hi ha tant a la terra com al cel per la sang de la creu de Jesucrist.* El crucificat és el Rei de cel i terra que porta la pau a tot el món i el seu Regne és el regne de l'amor, de la justícia i de la llibertat.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del segon llibre de Samuel (2Sa 5,1-3)

En aquells dies, les tribus d'Israel anaren a trobar David a Hebron i li digueren: «Som família teva, som os del teu os i carn de la teva carn. Ja abans, mentre Saül era el nostre rei, tu conduïes les tropes d'Israel quan anaven a la guerra i quan en tornaven, i el Senyor et digué: «Tu pasturaràs Israel, el meu poble, seràs el seu sobirà».» Així, quan els ancians d'Israel anaren a trobar el rei a Hebron, el rei David va fer amb ells un pacte davant el Senyor i l'ungiren rei d'Israel.

▶ Salm responsorial (121)

R. *Quina alegria quan em van dir: «Anem a la casa del Senyor.»*

Quina alegria quan em van dir: / «Anem a la casa del Senyor.» / Ja han arribat els nostres peus / al teu llindar, Jerusalem. R.

És allà que puguen les tribus, / les tribus del Senyor. / A complir l'aliança d'Israel, / a lloar el nom del Senyor. / Allí hi ha els tribunals de justícia. / Els tribunals del palau de David. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 1,12-20)

Germans, doneu gràcies al Pare, que us ha fet dignes de tenir part en l'heretat del poble sant, en el regne de la llum. Ell ens alliberà del poder de les tenebres i ens traspasà al regne del seu Fill estimat, en qui tenim el nostre rescat, el perdó dels nostres pecats. Ell és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell. Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç (Lc 23,35-43)

En aquell temps, les autoritats es reien de Jesús clavats en creu i deien: «Ell, que en salvava d'altres, que se salvi ell mateix, si és el Messies de Déu, l'Elegit.» Els soldats també se'n burlaven: tot oferint-li vinagre, li deien: «Si ets el rei dels jueus, salva't tu mateix.» Sobre d'ell hi havia un rètol que deia: «El rei dels jueus.» Un dels criminals penjats a la creu també li deia insultant-lo: «No ets el Messies? Salva't a tu mateix i a nosaltres.» Però l'altre, renyant-lo, li respongué: «Tu, que estàs sofrint la mateixa pena, tampoc no tens temor de Déu? I nosaltres ens ho mereixiem, perquè estem sofrint el càstig que ens correspon pel que hem fet, però aquest no ha fet res de mal.» I deia: «Jesús, recordeu-vos de mi, quan arribeu al vostre Regne.» Jesús li respongué: «T'ho dic amb tota veritat: Avui seràs amb mi al paradís.»

▶ Lectura del segundo libro de Samuel (2Sam 5,1-3)

En aquellos días, todas las tribus de Israel se presentaron ante David en Hebrón y le dijeron: «Hueso tuyo y carne tuya somos. Desde hace tiempo, cuando Saül reinaba sobre nosotros, eras tú el que dirigía las salidas y entradas de Israel. Por su parte, el Señor te ha dicho: «Tú pastorearás a mi pueblo Israel, tú serás el jefe de Israel».» Los ancianos de Israel vinieron a ver al rey en Hebrón. El rey hizo una alianza con ellos en Hebrón, en presencia del Señor, y ellos le ungieron como rey de Israel.

▶ Salmo responsorial (121)

R. *Vamos alegres a la casa del Señor.*

¡Qué alegría cuando me dijeron: / «Vamos a la casa del Señor!» / Ya están pisando nuestros pies / tus umbrales, Jerusalén. R.

Allá suben las tribus, / las tribus del Señor, / según la costumbre de Israel, / a celebrar el nombre del Señor; / en ella están los tribunales de justicia, / en el palacio de David. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 1,12-20)

Hermanos:

Demos gracias a Dios Padre, que os ha hecho capaces de compartir la herencia del pueblo santo en la luz. Él nos ha sacado del dominio de las tinieblas, y nos ha trasladado al reino del Hijo de su amor, por cuya sangre hemos recibido la redención, el perdón de los pecados. Él es imagen del Dios invisible, primogénito de toda criatura; porque en él fueron creadas todas las cosas: celestes y terrestres, visibles e invisibles. Tronos y Dominaciones, Principados y Potestades; todo fue creado por él y para él. Él es anterior a todo, y todo se mantiene en él. Él es también la cabeza del cuerpo: de la Iglesia. Él es el principio, el primogénito de entre los muertos, y así es el primero en todo. Porque en él quiso Dios que residiera toda la plenitud. Y por él y para él quiso reconciliar todas las cosas, las del cielo y las de la tierra, haciendo la paz por la sangre de su cruz.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 23,35-43)

En aquel tiempo, los magistrados hacían muecas a Jesús diciendo: «A otros ha salvado; que se salve a sí mismo, si él es el Mesías de Dios, el Elegido». Se burlaban de él también los soldados, que se acercaban y le ofrecían vinagre, diciendo: «Si eres tú el rey de los judíos, sálvate a ti mismo». Había también por encima de él un letrero: «Este es el rey de los judíos». Uno de los malhechores crucificados lo insultaba diciendo: «¿No eres tú el Mesías? Sálvate a ti mismo y a nosotros». Pero el otro, respondiéndole e increpándolo, le decía: «¿Ni siquiera temas tú a Dios, estando en la misma condena? Nosotros, en verdad, lo estamos justamente, porque recibimos el justo pago de lo que hicimos; en cambio, este no ha hecho nada malo». Y decía: «Jesús, acuérdate de mí cuando llegues a tu reino». Jesús le dijo: «En verdad te digo: hoy estarás conmigo en el paraíso.»